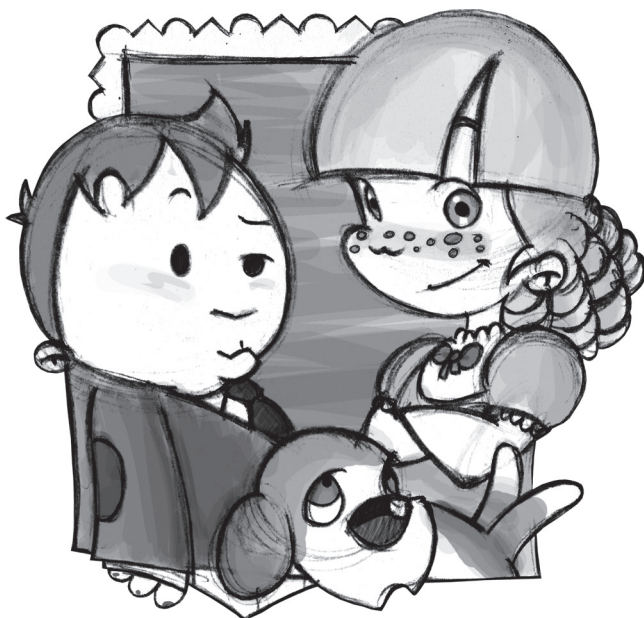


ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ
**ΑΛΦΡΕΝΤ
& ΑΓΚΑΘΑ**
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΧΟΥΝΤΙΝΙ
Άνα Καμπού



ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Χριστίνα Θεοδοροπούλου

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιεχόμενα

1. Πάρτι στην έπαυλη Ντόιλ	11
2. Το ταχυδρομικό περιστέρι του μάγου	35
3. Καθ' οδόν για το Λονδίνο	45
4. Ένα ολέθριο κόλπο	59
5. Δυο κραυγές μέσα στη νύχτα	71
6. Το φάντασμα στο παράθυρο	83
7. Ο άγνωστος του Εξπρές	101
8. Πάλι εν κινήσει	119
9. Το καλοφυλαγμένο μυστικό	133
10. Ένα καλό σχέδιο	151
11. Το μεγάλο κόλπο	161
12. Αναζητώντας το πασπαρτού	175
13. Ο Λευκός Τίγρης	193
14. Ένα ταιριαστό τέλος	211
Αυτό το ήξερες;	229

Πάρτι στην έπαυλη Ντόιλ

«Μπορεί να είναι απίστευτο, όχι όμως και αδύνατο» ανακοίνωσε ο Χουντίνι, αφού ολοκλήρωσε το κόλπο του μπροστά στους καλεσμένους.

Οι παρευρισκόμενοι τον κοίταζαν άναυδοι, ανίκανοι να καταλάβουν πώς αυτός ο άνθρωπος με τα σπουδαία χαρίσματα στην υποκριτική τέχνη είχε καταφέρει να δραπετεύσει.

Ο μάγος χαιρέτησε το κοινό της σάλας με μια μεγαλόπρεπη υπόκλιση. Μόλις είχε εκτελέσει ένα από τα πιο διάσημα κόλπα του: αφού έδεσε γερά τους καρπούς του με κάμποσα ζευγάρια χειροπέδες, μπήκε σε ένα μεγάλο κιβώτιο. Στη συνέχεια, ένας βοηθός κλείδωσε το κιβώτιο και το έκρυψε πίσω από ένα μακρύ ύφασμα που κρεμόταν από την οροφή. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα αβεβαιότητας και αδημονίας, ο μεγάλος Χάρι Χουντίνι έκανε την εμφάνισή του πίσω από το παραπέτασμα, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Όλοι είχαν μείνει άφωνοι, ώσπου, τελικά, ένα χειροκρότημα έσπασε τη σιωπή και όλο το σαλόνι σείστηκε από ενθουσιώδεις ζητωκραυγές.

Η Άγκαθα κατάλαβε ότι το πάρτι είχε στεφθεί με επιτυχία. Δεν αμφέβαλε ούτε στιγμή ότι ο Χουντίνι θα τα κατάφερνε, παρόλο που κάθε νούμερο, όσες πρόβες κι αν έχει κάνει κανείς, ενέχει πάντα τον κίνδυνο της αποτυχίας. Κοίταξε συνωμοτικά τον Άλφρεντ και τη Μουρίτσα, και είδε πως είχαν εντυπωσιαστεί εξίσου με τους υπόλοιπους καλεσμένους. Ο μεγάλος Χουντίνι ήταν ένας αληθινός δεξιότηχνης του θεάματος.

Εκείνη τη νύχτα, το σαλόνι στον αριθμό 23 της Τζορτζ Σκουέαρ ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Όλη η υψηλή κοινωνία της Σκωτίας είχε προσκληθεί στο αποχαιρετιστήριο πάρτι που ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, ο διάσημος δημιουργός του Σέρλοκ Χολμς, είχε οργανώσει προς τιμήν του μάγου Χάρι Χουντίνι, του πιο πιστού του φίλου.

Ο σερ Άρθουρ, που κανονικά έμενε στο Λονδίνο, διατηρούσε ένα όμορφο σπίτι στην πόλη του Εδιμβούργου. Ήταν μια τριώροφη μεζονέτα με θέα σ' ένα μικρό πάρκο κοντά στο πανεπιστήμιο. Ο συγγραφέας έμενε εκεί κάθε φορά που ήθελε να περάσει μερικές μέρες στη γενέτειρά του. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είχε διστάσει να προσφέρει την έπαυλη στον φίλο του, που είχε έρθει στη Σκωτία.

Ο Χουντίνι είχε δεχτεί ευχαρίστως την πρόσκληση. Η παραμονή του στο σπίτι του Ντόιλ θα του επέτρεπε να τελειοποιήσει τα κόλπα του μακριά από τα βλέμματα των περιέργων. Θα εμπόδιζε τους δημοσιογράφους να μάθουν για το καινούριο του νούμερο και θα του χάριζε λίγη ησυχία. Ύστερα από τρεις εβδομάδες σκληρής δουλειάς, είχε ολοκληρώσει επιτέλους τις

λεπτομέρειες της καινούριας του παράστασης και ήταν έτοιμος να αρχίσει την επόμενη περιοδεία του. Ο σερ Άρθουρ είχε ταξιδέψει μέχρι το Εδιμβούργο για να τον συναντήσει και να περάσουν λίγες ξεγνοιαστές μέρες, πριν επιστρέψουν μαζί στο Λονδίνο.

Μόλις οι επευφημίες των καλεσμένων καταλάγιασαν, ο Χουντίνι έκανε άλλη μια βαθιά υπόκλιση και χαμογέλασε, προτού απευθυνθεί στο κοινό. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν η ψυχή του πάρτι και ότι αυτές οι στιγμές επιτυχίας τον γέμιζαν ευχαρίστηση.

«Αγαπητοί φίλοι, ευχαριστώ για τη θερμή σας υποδοχή.» Έκανε μια μικρή παύση, ώσπου να επικρατήσει πλήρης ησυχία στο κοινό. «Δεν έχω παρά μόνο λόγια ευγνωμοσύνης για τους κατοίκους του Εδιμβούργου, που αυτές τις εβδομάδες με καλοδέχτηκαν ανάμεσά τους σαν να ήμουν ένας απ' αυτούς. Ξέρω πως οι περισσότεροι από σας δεν γνωρίζατε ότι βρισκόμουν στην πόλη, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι αυτή η προφύλαξη ήταν απαραίτητη προκειμένου να προστατέψω το νούμερο που ετοιμάζα. Ένα νούμερο που πιστεύω πως θα έχει μεγάλη επιτυχία.»

Ο Χουντίνι παραμέρισε, δείχνοντας πίσω του το δεμένο με αλυσίδες κόκκινο μπαούλο.

«Εδώ μέσα βρίσκεται ο καρπός της δουλειάς μου» είπε με φανερή περηφάνια. «Κάτι που μπορεί να φέρει επανάσταση στην τέχνη της ταχυδακτυλουργίας και που η πόλη του Λονδίνου θα έχει τη δυνατότητα να απολαύσει από την ερχόμενη εβδομάδα.»

Οι φωτογράφοι πλησίασαν και άρχισαν να τραβάνε φωτογραφίες. Το κοινό μουρμούριζε κοιτάζοντας το μπαούλο. Ήταν αρκετά πλακουτσωτό, είχε μόλις δυο σπιθαμές ύψος, όμως ήταν και αρκετά φαρδύ ώστε να κρατά αμείωτο το μυστήριο γύρω από τον Χουντίνι και το καινούριο του νούμερο.

«Είναι το περίφημο κόκκινο μπαούλο που χρησιμοποιείτε στα ταξίδια σας, σωστά;» ρώτησε ένας δημοσιογράφος, «Το παίρνετε πάντα μαζί σας;»

«Ασφαλώς» επιβεβαίωσε ο Χουντίνι. «Ένας μάγος δεν αποχωρίζεται ποτέ τα σύνεργά του. Περιέχει πληροφορίες τόσο πολύτιμες που κανείς δεν πρέπει να τις μάθει.»

Ο Άλφρεντ αναλογίστηκε τη σπιρτόζα ευφυΐα του μάγου. Το να γνωστοποιεί στον κόσμο τα καινούρια του κόλπα δίχως να τα αποκαλύπτει και, επιπλέον, να τα κρατά κρυμμένα σ' ένα μπαούλο ήταν ένας έξυπνος τρόπος να αυξάνει την αδημονία του κοινού. Έτσι θα έκανε πιο πολλούς να θέλουν να πληρώσουν για να δουν την παράστασή του.

«Πότε φεύγετε από τη Σκοτία, κύριε Χουντίνι;» ρώτησε ένας άλλος ρεπόρτερ.

«Αύριο» απάντησε ο ταχυδακτυλουργός. «Ο φίλος μου, ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, θα με συνοδέψει στο τρένο με το οποίο θα επιστρέψω στο Λονδίνο. Και, μια και το 'φερε η κουβέντα, θέλω να τον ευχαριστήσω δημοσίως για τη γενναιόδωρη φιλοξενία που μου πρόσφερε παραχωρώντας μου το σπίτι του. Βέβαια, δεν μπορώ να μην αναφέρω και τους νεαρούς συντρόφους του: τον Άλφρεντ Χίτσκοκ, την Άγκαθα Μίλερ και τη μικρή Μουρίτσα Τζόουνς, που ομόρφυναν τις τε-

λευταίες μου μέρες εδώ, στη Σκοτία, περιγράφοντάς μου τις εντυπωσιακές τους περιπέτειες.»

Η καρδιά των παιδιών και της σκυλίτσας σκίρτησε. Ένωσαν πολύ τυχεροί που ο κύριος Χουντίνι τους είχε συμπεριλάβει με τέτοια λόγια στις ευχαριστίες του.

Όπως συνήθιζε τον τελευταίο καιρό, ο σερ Άρθουρ είχε πάρει μαζί του στο ταξίδι τον Άλφρεντ, την Άγκαθα και τη Μουρίτσα. Ο συγγραφέας αισθανόταν αληθινή τρυφερότητα για τα παιδιά και ήξερε πως μια ολιγόημερη επίσκεψη στην πρωτεύουσα της Σκοτίας θα τα ενθουσίαζε ιδιαίτερα. Διατηρούσε από παλιά φιλία με την οικογένεια της Άγκαθα, χώρια που στο Λονδίνο ήταν και γείτονες, και θα μπορούσε να πει κανείς ότι μοιραζόταν με τους νεαρούς ντετέκτιβ τα ίδια ενδιαφέροντα. Ο Άλφρεντ και η Άγκαθα δεν ήταν μόνο δύο ευχάριστα παιδιά, αλλά μαζί με τη Μουρίτσα είχαν φτιάξει το γραφείο ερευνητών Μίλερ & Τζόουνς, που με τον καιρό είχε αποκτήσει μεγάλο γόητρο στον περίγυρό τους. Ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ συναισθανόταν πως τα παιδιά και η σκυλίτσα συμμερίζονταν πολλές από τις εμμονές του – δούλευαν κι εκείνα συστηματικά και μεθοδικά, όποτε τους παρουσιαζόταν η ευκαιρία να εξιχνιάσουν μια υπόθεση.

Το κοινό στράφηκε προς το βάθος της σάλας για να δει τον σερ Άρθουρ και τους νεαρούς ντετέκτιβ, που, κάπως αμήχανοι, χαμογέλασαν ντροπαλά στο ακροατήριο. Ειδικά ο Άλφρεντ δεν ήταν καθόλου συνηθισμένος στα πάρτι της υψηλής κοινωνίας.

Ύστερα από ένα καινούριο χειροκρότημα που τους ανάγκασε να κάνουν μια υπόκλιση, δίσκοι με καναπεδάκια προ-

σφέρθηκαν τους καλεσμένους και ο Χουντίνι κατέβηκε από το βάθρο για να βρει τους φίλους του.

«Φαίνεται πως δεν είστε καθόλου συνηθισμένοι στις επευφημίες, κύριε Άλφρεντ» του είπε γελώντας, μόλις έφτασε κοντά τους. «Ακόμα κι από την άλλη άκρη του σαλονιού σας είδα να κοκκινίζετε.»

«Δεν του αρέσει να γίνεται το επίκεντρο της προσοχής» παρενέβη ο σερ Άρθουρ, για να υπερασπίσει το αγόρι. «Ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι εσύ, αγαπητέ μου φίλε.»

Ο Χουντίνι έγνεψε καταφατικά, ικανοποιημένος. Το πάρτι είχε πάει μια χαρά. Όλος ο κόσμος είχε απολαύσει την παράσταση.

«Κύριε Χουντίνι, με συγχωρείτε που σας διακόπτω, αλλά... ήσασταν φανταστικός.»

Όλοι στράφηκαν να δουν τον νεοφερμένο. Ήταν ένας ανθρωπάκος αρκετά συνεσταλμένος, που χαμογελούσε με θαυμασμό. Φορούσε ένα γκριζο κοστούμι που του ερχόταν λίγο μεγάλο και, από τη μυρωδιά ναφθαλίνης που ανέδιδε, η Μουρίτσα έβγαλε το συμπέρασμα πως δεν το αέριζε συχνά.

«Μάρβιν!» αναφώνησε ο σερ Άρθουρ παραμερίζοντας για να του κάνει χώρο. «Παιδιά, επιτρέψτε μου να σας συστήσω έναν καλεσμένο μου. Ο κύριος Τζον Μάρβιν είναι παλιός φίλος από τα χρόνια του πανεπιστημίου. Μαζί αποφοιτήσαμε. Εργάζεται στον Πύργο του Λονδίνου και επιστρέφει αύριο εκεί. Θα ταξιδέψει μαζί μας στο τρένο.»

Η Άγκαθα χαιρέτησε ευγενικά τον άντρα δίνοντάς του το χέρι. Ήταν φανερό ότι ο κύριος Μάρβιν δεν ήταν καθόλου πο-

λυλογάς, ακριβώς το αντίθετο από τον Χουντίνι, που συνέχιζε να απαντά στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων.

«Ωστε εργάζεστε στον Πύργο του Λονδίνου» σχολίασε η Άγκαθα επιχειρώντας να σπάσει τον πάγο. «Και τι ακριβώς κάνετε, κύριε Μάρβιν;»

Ο άντρας ανοιγόκλεισε δυο τρεις φορές τα μάτια του, πριν βρει το θάρρος να απαντήσει.

«Το επάγγελμά μου... Η αλήθεια είναι ότι... είμαι υπεύθυνος για τη συντήρηση των κοσμημάτων του βασιλικού οίκου, δεσποινίς» εξήγησε με σβησμένη φωνή.

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Άλφρεντ αρκετά εντυπωσιασμένος. «Δεν ήξερα πως τα βασιλικά κοσμήματα βρίσκονται στον Πύργο του Λονδίνου. Τι είναι εκεί; Κάποιο είδος μουσείου;»

«Μμμ... μάλιστα, κύριε, έτσι ακριβώς» επιβεβαίωσε ο συνεσταλμένος ανθρωπάκος. «Είμαι ο συντηρητής του μουσείου και δουλειά μου είναι να μεριμνώ για την περιουσία της Αυτού Μεγαλειότητας. Τα κοσμήματα του Στέμματος είναι ένας πολύτιμος θησαυρός. Φροντίζω ώστε ολόκληρη η συλλογή να βρίσκεται σε τέλεια κατάσταση. Καθώς και να μην υποστεί οποιαδήποτε ζημιά...»

«Ζημιά; Γιατί να πάθει ζημιά;» ρώτησε ξαφνιασμένη η Άγκαθα.

Ο σερ Άρθουρ έβγαλε την πίπα από το στόμα του και κούνησε το κεφάλι με κατανόηση.

«Όπως σας είπα, ο κύριος Μάρβιν επιστρέφει αύριο στο Λονδίνο. Και μαζί του θα μεταφέρει ένα πολύ ιδιαίτερο κόσμημα. Υπάρχει φόβος να παρουσιαστούν προβλήματα στο

ταξίδι, γι' αυτό θα πάμε κι εμείς με το ίδιο τρένο, ώστε να είναι πιο ήσυχος.»

Ο ανθρωπάκος ξερόβηξε ελαφρά καλύπτοντας το στόμα του με το αδύνατο χέρι του.

«Σου είμαι απεριόριστα ευγνώμων, Άρθουρ. Είσαι ο καλύτερος ντετέκτιβ του Λονδίνου. Το ξέρουν όλοι στη Σκότλαντ Γιαντ, παρόλο που, δυστυχώς, δεν σε πληρώνουν γι' αυτό.»

Τα λόγια του Μάρβιν αποτύπωναν στην εντέλεια την αποτελεσματικότητα του σερ Άρθουρ. Ήταν πασίγνωστο πως ο συγγραφέας είχε τόσο καλό ένστικτο που έβρισκε πάντα τη λύση σε οποιαδήποτε υπόθεση, και στην Αστυνομία του Λονδίνου δεν δίσταζαν να τον συμβουλευτούν όταν κάποια έρευνα σκάλωνε. Ο σερ Άρθουρ ήταν αρκετά περήφανος γι' αυτό, επειδή έτσι εξασφάλιζε υλικό για να σκαρώνει ιστορίες με ντετέκτιβ.

Αυτή η ανακοίνωση είχε κινήσει την περιέργεια του Άλφρεντ, της Άγκαθα και της Μουρίτσας – το ταξίδι αποδεικνυόταν μια περιπέτεια γεμάτη εκπλήξεις. Όχι μόνο θα επέστρεφαν μαζί με τον Χουντίνι και το περίφημο κόκκινο μπουλού του, αλλά επιπλέον θα συνταξίδευαν με ένα κόσμημα που ανήκε στη βασιλική οικογένεια.

«Το κόσμημα που θα μεταφέρει ο κύριος Μάρβιν είναι πολύ μεγάλης αξίας» διευκρίνισε ο σερ Άρθουρ βλέποντας ότι η Άγκαθα επιθυμούσε διακαώς να μάθει περισσότερα. «Πρόκειται για το πετράδι Κοχινούρ, το πιο μεγάλο διαμάντι που βρέθηκε ποτέ. Εκτέθηκε στο Βασιλικό Μουσείο του Εδιμβούργου για μερικούς μήνες και τώρα θα επιστρέψει στο Λονδίνο, για να δεθεί πάνω στο καινούριο στέμμα της βασίλισσας.»

«Ωστε θα ταξιδέψουμε με αυτό το μεγάλο πετράδι στο τρένο!» αναφώνησε ο Άλφρεντ μασουλώντας ένα καναπεδάκι με βούτυρο. «Τι συναρπαστικό!»

Ο Μάρβιν, αντίθετα, δεν είχε δοκιμάσει ούτε ένα ορεκτικό και εκείνη τη στιγμή κοίταζε γεμάτος αγωνία τον σερ Άρθουρ.

«Έλα τώρα, Μάρβιν, μην ανησυχείς.» Ο συγγραφέας χτύπησε τον φίλο του τρυφερά στην πλάτη. «Το διαμάντι δεν θα πάθει τίποτα όσο βρίσκομαι εγώ κοντά. Αν λάβεις, μάλιστα, υπόψη σου ότι τώρα έχω και ενισχύσεις.»

Η Μουρίτσα σήκωσε τις δύο ουρές της, πολύ περήφανη που την υπολόγιζαν, και τα παιδιά χαμογέλασαν. Ήταν βέβαια πως ο κύριος Ντόιλ σοβαρολογούσε.

Παρά την ψυχραιμία που έδειχνε ο σερ Άρθουρ, ο Μάρβιν δεν φαινόταν να έχει πειστεί εντελώς, αν και ήπια ικανοποιημένος μια γουλιά σαμπάνια περιμένοντας να επιστρέψει στην παρέα τους ο Χουντίνι.

«Αυτές οι συνεντεύξεις Τύπου είναι εξουθενωτικές» διαμαρτυρήθηκε ο μάγος, μόλις γύρισε πίσω. «Όλο ερωτήσεις και κόντρα ερωτήσεις. Για δεσ, βλέπω πως έχετε καλή συντροφιά, Μάρβιν. Σας πληροφορώ πως αυτά τα δυο παιδιά και η σκυλίτσα τους δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τον ίδιο τον Σέρλοκ Χολμς. Εγώ στη θέση σας θα ήμουν ήσυχος.»

«Δυστυχώς, δεν θα μπορούσα να ηρεμήσω ούτε με ολόκληρο σύνταγμα, κύριε Χουντίνι.» Το παπιγιόν του Μάρβιν έτρεμε. «Εδώ και μέρες μού είναι αδύνατον να κοιμηθώ. Το να μεταφέρεις το πολύτιμο διαμάντι Κοκινούρ είναι τεράστια

ευθύνη, και με τον Λευκό Τίγρη να караδοκεί δεν μπορείς να χαλαρώσεις την επαγρύπνηση.»

Η Άγκαθα κοίταξε τον κύριο Ντόιλ ανήσυχη από το τελευταίο σχόλιο. Αυτό το παρατσούκλι δεν της ήταν εντελώς άγνωστο. Τον τελευταίο καιρό το είχε ακούσει σε κάμποσες συζητήσεις του σερ Άρθουρ, αν και δεν είχε καταφέρει να καταλάβει σε ποιον αναφερόταν. Ο Άλφρεντ έδειξε κι αυτός με τη σειρά του ενδιαφέρον, και βλέποντας το ύφος των δυο παιδιών ο κύριος Ντόιλ έβγαλε πάλι την πίπα από το στόμα του.

«Βλέπω πως αυτό το όνομα δεν διέφυγε της προσοχής σας...»

Ένα πανέξυπνο, διεισδυτικό βλέμμα ήταν η μόνη απάντηση της Άγκαθα στη διαπίστωση του σερ Άρθουρ. Με τόσες έρευνες στο ενεργητικό της η μικρή είχε μάθει να βρίσκεται σε επιφυλακή μπροστά σε οτιδήποτε, κι αυτό το παράξενο παρατσούκλι δεν αποτελούσε εξαίρεση. Ο συγγραφέας το κατάλαβε αμέσως. Κουνώντας το κεφάλι του συγκαταβατικά, αποφάσισε να εξηγήσει την πραγματική αιτία των φόβων του Μάρβιν.

«Ο Λευκός Τίγρης είναι ένας μυστηριώδης κλέφτης» ψιθύρισε πλησιάζοντας τα παιδιά. «Κανείς δεν έχει δει το πρόσωπό του ούτε γνωρίζει το παρουσιαστικό του, ωστόσο πετυχαίνει πάντα το σκοπό του με τις πιο ευφάνταστες κλοπές που έχω ποτέ συναντήσει στη μακριά καριέρα μου ως ντετέκτιβ.»

Η αγωνία του Μάρβιν ήταν σαφώς δικαιολογημένη, και η Άγκαθα υπέθεσε πως ο συντηρητής δεν θα μπορούσε να κλείσει μάτι.

«Από αυτό συμπεραίνω πως η αστυνομία δυσκολεύεται να τον συλλάβει...» επισήμανε το κορίτσι.

«Έτσι είναι, δεσποινίς» επιβεβαίωσε ο σερ Άρθουρ. «Γι' αυτό ο κύριος Χουντίνι κι εγώ πιστεύουμε πως είναι χρήσιμο να συνοδεύσουμε τον Μάρβιν και το διαμάντι του σε αυτό το ταξίδι. Ο Λευκός Τίγρης θα ήταν τρελός αν δοκίμαζε να κάνει τα κόλπα του ξέροντας πως βρισκόμαστε κι εμείς πάνω στο τρένο. Αλλά, κι έτσι αν γίνει, πολύ θα χαιρόμουν να έρθω αντιμέτωπος μαζί του.»

Ο Χουντίνι χαμογέλασε δείχνοντας ότι συμφωνεί με τον σερ Άρθουρ. Έκλεισε το μάτι στον Άλφρεντ, έβγαλε κάτι από την τσέπη του και το ακούμπησε στα δάχτυλά του. Ήταν ένα γυαλιστερό νόμισμα. Άρχισε να το στριφογυρίζει ανάμεσα στους κόμπους των δαχτύλων του ώσπου το έβαλε πάλι στο σακάκι του. Το αγόρι εντυπωσιάστηκε, όμως η έκπληξή του ήταν μεγάλη όταν ο ταχυδακτυλουργός έφερε το άλλο του χέρι κοντά στο πρόσωπο του Άλφρεντ και του παρουσίασε το κρυμμένο νόμισμα, εμφανίζοντάς το απρόσμενα πίσω από το αυτί του αγοριού.

Η Μουρίτσα γάβγισε εντυπωσιασμένη με το κόλπο. Και η Άγκαθα γέλασε βλέποντας τον Άλφρεντ τόσο σαστισμένο.

Τίποτα δεν φαινόταν ικανό να ταραξεί την ευχάριστη ατμόσφαιρα του πάρτι, ώσπου ένας καλεσμένος πλησίασε την παρέα και άρχισε να μιλάει με την παράτονη φωνή του χαλώντας τη μαγεία της στιγμής.

«Βλέπω ότι ο κύριος Χουντίνι δεν ξεκουράζεται ούτε στον ελεύθερο χρόνο του» αναφώνησε ο νεοφερμένος. «Χρειάζε-

ται πολλή εξάσκηση για να κάνει τον κόσμο να πιστεύει πράγματα που υπάρχουν μόνο στη φαντασία του.»

Η Άγκαθα γύρισε το κεφάλι· αυτό το σχόλιο έδειχνε μεγάλη αναίδεια. Ο νεοφερμένος φορούσε ένα καλοραμμένο κοστούμι, που ερχόταν σε αντίθεση με τα σκληρά χαρακτηριστικά του γκριζωπού προσώπου του. Είχε εισβάλει στην παρέα συνοδευόμενος από ένα κομψό ζευγάρι, οι οποίοι ωστόσο παρέμεναν σιωπηλοί μπροστά σε αυτή την αγενή εισαγωγή.

«Μπα μπα, επιθεωρητή Λε Γκιντ.» Ο Χουντίνι έβαλε το νόμισμα στην παλάμη του. «Τελικά αποφασίσατε να μας τιμήσετε με την παρουσία σας.»

«Δεν θα έχανα αυτό το πάρτι για τίποτα στον κόσμο» αποκρίθηκε ο επιθεωρητής. «Πόσο μάλλον όταν βρίσκεται εδώ το ιερό τέρας της έρευνας, ο πολύς σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, που τόση φαντασία και τόσα παραμύθια συνεισφέρει στο πεδίο της έρευνας.»

Η Άγκαθα έριξε μια πλάγια ματιά στον επιθεωρητή Λε Γκιντ. Δεν το έβρισκε καθόλου ευγενικό ένας καλεσμένος να απευθύνεται στον οικοδεσπότη του με τόσο δηκτικό τρόπο. Στάθηκε δίπλα στον σερ Άρθουρ, ορθώνοντας όσο πιο πολύ μπορούσε το ανάστημά της, για να του δείξει τη στήριξή της. Ύστερα παρατήρησε το ζευγάρι που συνόδευε τον άγνωστο επιθεωρητή. Ο άντρας και η γυναίκα περίμεναν από τον Λε Γκιντ να τους συστήσει. Η Άγκαθα σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να τους κρίνει, ώσπου να μάθει με ποιο στρατόπεδο συντάσσονταν. Στο μεταξύ, ο επιθεωρητής συνέχισε την πολυλογία του.

«Απ' ό,τι βλέπω εξηγείτε στον κύριο Μάρβιν όλα όσα πρέπει να ξέρει κανείς για τα μαγικά κόλπα. Εγώ, απεναντίας, έρχομαι να καθουσιάσω τον εκπρόσωπο της Αυτού Μεγαλειότητας λέγοντάς του πως το διαμάντι Κοχινούρ θα βρίσκεται σε καλά χέρια.» Ο επιθεωρητής έδειξε το νεοφερμένο ζευγάρι. «Θα ήθελα να σας συστήσω τον κύριο Φέρντιναντ Μπριτζ και τη Μονίκ, τη σύζυγό του. Ο κύριος Μπριτζ είναι ο ιδιοκτήτης της Μίντλαντ Ρείλγουεϊ, δηλαδή, του τρένου με το οποίο θα ταξιδέψουμε αύριο. Και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι ο Λευκός Τίγρης δεν θα βρει ευκαιρία να δράσει πάλι. Έχουμε πάρει όλα τα προληπτικά μέτρα.»

Ο κύριος Μπριτζ έσφιξε το χέρι του Μάρβιν και των υπόλοιπων με μεγάλη ευγένεια. Η κυρία Μπριτζ χαιρέτησε με τη σειρά της τους παρισταμένους. Η Άγκαθα, απεναντίας, κοίταξε τον σερ Άρθουρ θορυβημένη από το σχόλιο για τον Λευκό Τίγρη. Φαίνεται πως αυτός ο εγκληματίας ήταν πασίγνωστος σ' όλη τη χώρα. Και η απειλή του δεν ήταν μυστικό.

«Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας, επιθεωρητή Λε Γκιντ» απάντησε ο Μάρβιν με μεγάλη διπλωματία. «Δεν αμφιβάλλω ότι η αστυνομία της Σκοτίας θα έχει διαρκώς το νου της σε αυτή την υπόθεση, όπως κι εγώ. Όμως ο σερ Άρθουρ είναι προσωπικός μου φίλος και επιμένω να με συνοδέψει αύριο στο τρένο.»

«Ασφαλώς» τον διέκοψε ο κύριος Μπριτζ. «Έχω ετοιμάσει τα πάντα ώστε αύριο να νιώθετε σαν στο σπίτι σας. Έχω προγραμματίσει ένα ειδικό τρένο, που θα σας πάει άνετα μέχρι το Λονδίνο. Θα είναι τιμή για τη Μίντλαντ Ρείλγουεϊ να ταξι-

δέψουν μαζί μας τόσο επιφανείς επιβάτες όσο ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ και ο κύριος Χουντίνι. Και, αν δεν σας πειράζει, θα σας συνοδέψω κι εγώ μαζί με τη σύζυγό μου.»

Η κυρία Μπριτζ χαμογέλασε τρυφερά στα παιδιά. Ήταν φανερό πως δεν την άγγιζαν τα σχόλια του επιθεωρητή. Ο Λε Γκιντ, απεναντίας, εξακολούθησε, όλο κακεντρέχεια.

«Ωραία ευκαιρία για διαφήμιση, ε, Μπριτζ;» σχολίασε κι ύστερα ξέσπασε σε γέλια. «Παμπόνηρε, αυτή η ιστορία σου ήρθε κουτί για να διαφημίσεις τη γραμμή. Όλοι ξέρουμε ότι δεν αφήνει τα κέρδη που θα ήθελες...»

Αμήχανη σιωπή ακολούθησε αυτά τα λόγια. Ο Άλφρεντ ένιωσε πως έπρεπε να αντιδράσει και αποφάσισε να ρωτήσει τον κύριο Χουντίνι σχετικά με το μυστικό που έκρυβε το νούμερό του. Του φαινόταν απίστευτο το ότι ο μάγος είχε καταφέρει να βγει από το κιβώτιο τόσο γρήγορα έχοντας δέσει προηγουμένως τα χέρια του με χειροπέδες.

«Αχ... καλέ μου Άλφρεντ», ο Χουντίνι χαμογέλασε κατανοώντας την πρόθεση του αγοριού, «οι αληθινοί μάγοι δεν αποκαλύπτουν ποτέ τα κόλπα τους. Θα ήταν η απόλυτη καταστροφή τους».

«Πάντως, ορισμένοι διαβεβαιώνουν ότι ξέρουν πώς καταφέρνετε να ελευθερώνεστε τόσο γρήγορα από τις χειροπέδες» δήλωσε ο Λε Γκιντ. «Μιλάνε για κάποιο πασπαρτού που ανοίγει όλες τις κλειδαριές.»

«Και μετά κατηγορείτε τους άλλους για πράγματα που τα βγάζουν από τη φαντασία τους!» αναφώνησε ο Χουντίνι βάζοντας τα γέλια. «Επιθεωρητή Λε Γκιντ, αυτά δεν είναι παρά

φανφαρονισμοί. Ειδάλλως, πείτε μου πώς θα χρησιμοποιούσα ένα τέτοιο κλειδί και πού θα μπορούσα να το κρύψω στη διάρκεια της παράστασης; Όχι, φίλε μου, τα μυστικά της μαγείας είναι πολύ πιο περίτεχνα και βρίσκονται πέρα από εύκολες λύσεις και ανύπαρκτα πασπαρτού.»

Ο Χουντίνι θεώρησε πως η συζήτηση είχε λήξει. Άνοιξε την παλάμη του χειριού του και πέταξε το νόμισμα προς τον Άλφρεντ. Αυτό άρχισε να ανεβαίνει στον αέρα διαγράφοντας μια μεγάλη παραβολική τροχιά. Ο Άλφρεντ, βλέποντας πως θα ήταν δύσκολο να το πιάσει, έκανε δυο βήματα προς τα πίσω προσπαθώντας να το αρπάξει στον αέρα. Δυστυχώς για κείνον και για τον σερβιτόρο που περνούσε κρατώντας το δίσκο με τα καναπεδάκια, δεν κινήθηκε αρκετά ευέλικτα. Ο καημένος ο Άλφρεντ βρέθηκε καταγής πασαλειμμένος με χαβιάρι και βούτυρο, και με τα μάτια όλων των καλεσμένων καρφωμένα πάνω του.

* * *

«Λυπάμαι που χάλασα το πάρτι σας, σερ Άρθουρ» απολογήθηκε το αγόρι μόλις βγήκε από το μπάνιο. «Δεν είχα πρόθεση να δημιουργήσω πρόβλημα.»

Οι καλεσμένοι είχαν φύγει εδώ και κάμποση ώρα και όλοι ξεκουράζονταν μπροστά στο τζάκι, πριν πάνε για ύπνο.

Καθώς ήταν πια αργά, ο σερ Άρθουρ είχε ζητήσει από το υπηρετικό προσωπικό να μην συμμαζέψουν τα απομεινάρια του πάρτι, αλλά να πάνε να ξεκουραστούν. Θα καθάριζαν, με

την άνεσή τους, την επόμενη μέρα. Προτιμούσε να μείνει με ψυχία στο σαλόνι και να σχολιάσει τις λεπτομέρειες της βραδιάς με τον Χουντίνι και με τα παιδιά.

«Νομίζω πως η πτώση σας ήταν η πιο διασκεδαστική στιγμή απόψε» αποκρίθηκε ο συγγραφέας, βλέποντας το στενωχωρημένο ύφος του Άλφρεντ. «Η ατμόσφαιρα ήταν πολύ τεταμένη και εσείς μας βοηθήσατε να χαλαρώσουμε.»

Η Άγκαθα είχε την ίδια γνώμη. Τούτη την ώρα ξεκουραζόταν κρατώντας παράλληλα μερικές σημειώσεις, με τη Μουρίτσα ξαπλωμένη στα γόνατά της. Προσπαθούσε να βάλει σε τάξη πάνω στο χαρτί όλα τα ενδιαφέροντα στοιχεία του πάρτι.

Το κορίτσι είχε αποφασίσει να ακολουθήσει το παράδειγμα του κυρίου Ντόιλ και να καταγράψει σε σημειωματάριο μικρές ιδέες που θα μπορούσαν να της φανούν χρήσιμες, για να επεξεργαστεί τις δικές της ιστορίες. Μετά την τελευταία υπόθεση που είχαν εξιχνιάσει, στην πόλη της Νέας Υόρκης, η Άγκαθα ένιωθε ιδιαίτερο ενθουσιασμό κάθε φορά που καθόταν να γράψει κάτι. Και ήταν αποφασισμένη να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία για να μάθει όσα περισσότερα μπορούσε κοντά στον σερ Άρθουρ, μια και ήταν μεγάλη τύχη να μπορεί να παρατηρεί έναν συγγραφέα της κλάσης του από τόσο κοντά.

Ξαφνικά, το κορίτσι θυμήθηκε τον αντιπαθητικό καλεσμένο που είχε γνωρίσει στο πάρτι και σκέφτηκε πως έπρεπε να μάθει περισσότερα γι' αυτόν. Ο σερ Άρθουρ της είχε πει πως ήταν βασικό να αναλύει τους ανθρώπους, για να μπορεί να

πλάθει σωστούς χαρακτήρες. Ανασπκώθηκε, λοιπόν, στην πολυθρόνα της αποφασισμένη να ρωτήσει.

«Ποιος είναι αυτός ο επιθεωρητής Λε Γκιντ, σερ Άρθουρ; Δεν φαίνεται να τον συμπαθείτε και πολύ.»

Ο κύριος Ντόιλ γέλασε. Τίποτα δεν ξέφευγε από την προσοχή της Άγκαθα.

«Ο Μάικλ Λε Γκιντ είναι ένας ανίδεος επιθεωρητής» της εξήγησε. «Αντισταθμίζει το ανύπαρκτο ένστικτό του μ' έναν αυταρχικό χαρακτήρα, που δεν εξυπηρετεί σε τίποτα την έρευνα. Δεν θα καταλάβω ποτέ πώς ένας τέτοιος άνθρωπος μπόρεσε να φτάσει στη θέση του επιθεωρητή. Είναι σκέτη καταστροφή.»

«Ο πατέρας μου λέει ότι αν κάποιος είναι ηλίθιος, πραγματικά ηλίθιος όμως, έχει όλα τα εκέγγυα για να γίνει αρχηγός» επισήμανε ο Άλφρεντ.

Ο κύριος Ντόιλ και ο Χουντίνι έσκασαν στα γέλια με αυτό το ευφυολόγημα.

«Μπορεί να συμβεί με ορισμένους ανθρώπους» διαβεβαίωσε ο σερ Άρθουρ. «Υπάρχουν όμως άλλοι, όπως ο αγαπητός μας Τσέρτσιλ, που αξίζουν την προαγωγή τους και με το παραπάνω.»

Ο Άλφρεντ κούνησε καταφατικά το κεφάλι ακούγοντας αυτό το σχόλιο και σκέφτηκε ότι τον έβρισκε απόλυτα σύμφωνο. Ο επιθεωρητής Τσέρτσιλ, που είχε προαχθεί πρόσφατα από τη θέση του αστυνομικού διευθυντή, ήταν σωστός τζέντλεμαν και ίσως ο καλύτερος ντετέκτιβ στο Λονδίνο. Το αγόρι έτρεφε μεγάλη συμπάθεια για τον επιθεωρητή, ο οποίος πάντα εκτιμούσε τις προσπάθειες του γραφείου ερευνών Μίλερ &

Τζόουνς και του κάθε μέλους του ξεχωριστά. Μάλιστα, τους είχε παρασημοφορήσει λίγους μήνες πριν.

«Είμαι βέβαιος πως ο Τσέρτσιλ θα έπιανε τον Λευκό Τίγρη σε λιγότερο από μια εβδομάδα, αν το έβαζε σκοπό» είπε ο Άλφρεντ κατηγορηματικά.

«Δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν το έχει επιχειρήσει» πρόσθεσε ο σερ Άρθουρ. «Ο Τσέρτσιλ είναι απ' αυτούς που ενδιαφέρονται να διαλευκανθεί το συντομότερο η υπόθεση του Λευκού Τίγρη. Αλλά με ηλίθιους επιθεωρητές όπως ο Λε Γκιντ ελάχιστα μπορεί να κάνει κανείς. Στη Σκοτία ο Λε Γκιντ είναι βασιλιάς στο φέουδό του και ο Τσέρτσιλ δεν μπορεί να ανακατευτεί.»

Η Άγκαθα λυπήθηκε που η γραφειοκρατία δυσχέραινε τη λύση μιας τόσο σοβαρής υπόθεσης.

«Ο Λευκός Τίγρης είναι αιγιματική προσωπικότητα» τόνισε ο σερ Άρθουρ. «Καταφέρνει πάντα να πετυχαίνει το σκοπό του, πριν η αστυνομία προλάβει να πάρει μυρωδιά. Τα πολύτιμα αντικείμενα, όπως το διαμάντι Κοχινούρ, είναι τα αγαπημένα του. Έχει ληστέψει τράπεζες, επαύλεις, ακόμα και μουσεία σε όλη τη χώρα. Είναι από τους πιο παράξενους και πρωτότυπους εγκληματίες που έχω συναντήσει. Κανείς δεν μπορεί να τον συλλάβει, ούτε γνωρίζουμε το παρουσιαστικό του. Οπότε, φανταστείτε τι είδους ασφάλεια μπορεί να προσφέρει στον κύριο Μάρβιν ένας ανίδεος σαν τον Λε Γκιντ.»

«Θα έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα» διαβεβαίωσε η Άγκαθα κοιτάζοντας συνωμοτικά τη Μουρίτσα. «Δεν μπορούμε να εγγυηθούμε ότι ο κλέφτης δεν θα τολμήσει να δράσει,

όμως, αν κάνει μια λάθος κίνηση, μην έχετε καμία αμφιβολία πως θα το αντιληφθούμε.»

«Είμαι σίγουρος πως έτσι θα γίνει» τη διέκοψε ο Χουντίνι. «Αν δεν ήσασταν μια ικανότατη ομάδα ντετέκτιβ, ο σερ Άρθουρ δεν θα σας είχε φέρει μαζί του από το Λονδίνο.»

Ο Άλφρεντ χαμογέλασε με αυτό το σχόλιο. Ήλπιζε πως τα χαρίσματά του ως ντετέκτιβ θα αντιστάθμιζαν την ολέθρια εμφάνισή του στο πάρτι. Σίγουρα ολόκληρη η κοινωνία του Εδιμβούργου θα τον είχε περάσει για αδέξιο και χαζό. Παρότι είχε καθαρίσει τα μαλλιά του όσο καλύτερα μπορούσε, ανέδιδε ακόμα μια αμυδρή αποφορά ρέγκας, και η Μουρίτσα πηγαίνοντας να καθίσει κοντά του ζάρωσε τη μουσούδα της.

«Η μητέρα μου θα με κατσαδιάσει για τα καλά, όταν μυρίσει τα ρούχα του πάρτι. Θα πει πως είμαι σκέτη συμφορά και ότι πάντα κάνω γκάφες.»

«Μην ανησυχείτε, κύριε Άλφρεντ» τον καθησύχασε ο σερ Άρθουρ, ενώ σηκωνόταν από την πολυθρόνα του. «Αν θέλετε, θα μιλήσω με την κυρία Γουότσον για να δώσει εντολή να πλύνουν το κοστούμι σας. Ίσως έτσι σας γλιτώσουμε από την κατσάδα.»

«Ω, όχι, κύριε Ντόιλ, δεν χρειάζεται» αποκρίθηκε το αγόρι. «Μην ενοχλείτε την κυρία Γουότσον εξαιτίας της αδεξιότητάς μου. Αρκετή δουλειά θα έχει συγυρίζοντας το σπίτι για την επιστροφή σας.»

Η αναφορά στην κυρία Γουότσον έκανε τον σερ Άρθουρ να χαμογελάσει. Ύστερα άρχισε να ψαχουλεύει τις τσέπες της γκρενά ρόμπας του.

«Δεν ξέρω πού διάβολο έχω βάλει την πίπα μου. Την είχα σε όλο το πάρτι και κάπνιζα. Σε αυτό το σπίτι χάνει κανείς και το μυαλό του. Είναι όλα σε λάθος θέση!»

Η Άγκαθα είπτε από μέσα της ότι για την απώλεια της πίπας έφταιγε μάλλον ο σερ Άρθουρ παρά η υπέροχη σκοτσέζικη έπαυλή του. Η απουσία της κυρίας Γουότσον γινόταν αισθητή. Η μικρή σκέφτηκε την αξιαγάπητη οικονόμο και πόσο της είχε λείψει αυτές τις μέρες. Όλοι ήξεραν πως δεν ήταν μια απλή υπάλληλος. Διατηρούσε πολύχρονη φιλία με τον κύριο Ντόιλ και ήταν το δεξί του χέρι μέσα και έξω από το σπίτι. Όμως, παρά τα παρακάγια των παιδιών, η γυναίκα είχε προτιμήσει να μείνει στο Λονδίνο, με τη δικαιολογία ότι η υγρασία του βορρά, προπαντός το χειμώνα, την πείραζε στα κόκαλα.

Ο κύριος Ντόιλ συνέχιζε να ψάχνει σε όλο το σαλόνι, αρκετά εκνευρισμένος. Στο μεταξύ, ο Άλφρεντ πήρε μια πετσέτα και προσπάθησε να καθαρίσει τα υπολείμματα του ψαριού από το σακάκι του.

«Νομίζω πως δεν υπάρχει σωτηρία» παραπονέθηκε με μισό χαμόγελο. «Είμαι αθεράπευτα αδέξιος.»

«Μικρός ήμουν κι εγώ ήμουν λίγο άγαρμπος στα χέρια», παρενέβη ο Χουντίνι, «αλλά σας διαβεβαιώνω πως με λίγη επιμονή αποκτάς σβελτάδα. Είναι απλώς θέμα πρακτικής εξάσκησης».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Άλφρεντ έκπληκτος. Ποτέ δεν θα φανταζόταν πως κάποιος σαν τον Χουντίνι –ένας τόσο διάσημος και κοσμογυρισμένος μάγος– είχε υπάρξει ένα ατσούμπαλο

παιδί. «Εγώ πάντως δεν είμαι ικανός να κάνω κανένα μαγικό κόλπο.»

«Έτσι νομίζετε;» Ο μάγος τον κοίταξε κατάπληκτος. «Περίεργο. Αυτό δείχνει πως έχετε πολύ λίγη αυτοπεποίθηση.»

Ο σερ Άρθουρ ξεφύσησε από το βάθος του σαλονιού και ο Άλφρεντ ανασήκωσε τους ώμους. Δεν ήξερε τι να απαντήσει, αν και το είχε σκεφτεί πολλές φορές: φοβόταν μήπως κάνει καμιά γκάφα. Τον τρομοκρατούσε η ιδέα να γελοιοποιηθεί. Και θεωρούσε καλύτερη λύση να κάθεται ήσυχος και να μην τολμά να ξεχωρίσει.

Ο Χουντίνι πήρε από το τραπέζι το νόμισμα που είχε μαζέψει ο Άλφρεντ και άρχισε να παίζει με αυτό.

«Όταν ήμουν μικρός, είχα πάει στην παράσταση που έδινε ένας μάγος στο χωριό μου. Έκανε ένα νούμερο με τραπουλόχαρτα. Έπαιρνε κάποιον από το κοινό, τον έβαζε να διαλέξει ένα τραπουλόχαρτο και στη συνέχεια έβρισκε το τραπουλόχαρτο που είχε επιλέξει κάθε φορά ο θεατής. Ήταν τόσο φινό κόλπο που μου έκανε τρομερή εντύπωση. Τρύπωσα σε όσες παραστάσεις μπόρεσα και δεν σταμάτησα ώσπου να καταφέρω να μάθω πώς το έκανε.»

«Ασφαλώς ήταν μόνο ένα κόλπο» είπε δυνατά ο σερ Άρθουρ, που δεν είχε καταφέρει να βρει ακόμα την πίπα του. «Η αληθινή μαγεία, όπως αυτή που κάνει ο Χουντίνι, είναι ανεξήγητη.»

«Αγαπυτέ μου φίλε», απάντησε ο ταχυδακτυλουργός, «φοβάμαι πως αυτό δεν αληθεύει πέρα για πέρα. Για κάθε μαγική παράσταση υπάρχει μια εξήγηση. Πάντα υπάρχει.»

Ο σερ Άρθουρ, που δεν είχε πειστεί εντελώς, συνέχισε να ψάχνει ανάμεσα στα πιάτα του πάρτι. Η Άγκαθα έκλεισε το σημειωματάριό της και πήγε να τον βοηθήσει, ενώ ο Χουντίνι πλησίασε τον Άλφρεντ και τη Μουρίτσα και τους ψιθύρισε εμπιστευτικά:

«Ορισμένες φορές δεν είναι μόνο θέμα πρακτικής εξάσκησης. Χρειάζεται να βάλει κανείς και λίγη φαντασία».

Ο μάγος γλίστρησε το νόμισμα ανάμεσα στα δάχτυλά του και το έφερε μπροστά στα μάτια του Άλφρεντ. Έχοντας αναθαρρήσει από την κουβέντα, το αγόρι το πήρε και άρχισε να παίζει αδέξια.

«Σας το αφήνω παρακαταθήκη» είπε ο μάγος. «Να μου το επιστρέψετε όταν θα έχετε βρει το κόλπο.»

Ο Άλφρεντ κατένευσε αποδεχόμενος την πρόκληση και κοίταξε τη Μουρίτσα συνωμοτικά. Μπορεί να μην τα κατάφερνε, αλλά τουλάχιστον θα είχε την ευκαιρία να μάθει κάτι από τον Μεγάλο Χουντίνι. Ο μάγος σηκώθηκε και το μάτι του έπεσε στο τζάκι.

«Άρθουρ», αναφώνησε, «πάψε να ψάχνεις την πίπα σου ανάμεσα στα πιάτα».

«Και γιατί να πάψω;» ακούστηκε μια δυσαρεστημένη φωνή από το βάθος του σαλονιού.

«Γιατί βρίσκεται πάνω στο τζάκι.»

Ο Άλφρεντ γύρισε και κοίταξε στο γείσο του τζακιού. Πραγματικά, ο Χουντίνι είχε αείσιο μάτι.

Ο κύριος Ντόιλ πλησίασε, στάθηκε μπροστά στο τζάκι και πήρε την πίπα με κάποιο εκνευρισμό. Ύστερα την παρακούνη-

σε, λες και επρόκειτο για κάποιο άγνωστο μαραφέτι που είχε εμφανιστεί ξαφνικά.

«Εγώ ποτέ δεν την αφήνω σ' αυτή τη θέση» διαμαρτυρήθηκε πολύ ενοχλημένος. «Πώς βρέθηκε εδώ, άραγε;»

Η Άγκαθα πήγε κοντά στον σερ Άρθουρ, παραξενεμένη από αυτή την παρατήρηση. Κοίταξε πάνω στο γείσο και πρόσεξε ένα αντικείμενο που βρισκόταν, μέχρι λίγο πριν, κάτω από την πίπα.

«Τι γράμμα είναι αυτό;» απόρησε το κορίτσι.

Ο σερ Άρθουρ δεν έδωσε σημασία. Γέμιζε την πίπα του με καπνό και δεν είχε αντιληφτεί τον κλειστό λευκό φάκελο πάνω στο γείσο.

Η Άγκαθα πλησίασε και πήρε το φάκελο προσεκτικά. Ο Άλφρεντ, ο Χουντίνι και η Μουρίτσα εξακολουθούσαν να παίζουν με το νόμισμα και ούτε που πρόσεξαν ότι το κορίτσι άνοιξε το γράμμα και διάβασε το περιεχόμενό του.

Ο κύριος Ντόιλ τράβηξε δυο ρουφηξιές με την πίπα του, για να βεβαιωθεί ότι είχε ανάψει. Ύστερα σήκωσε το βλέμμα και αντίκρισε την Άγκαθα, που περίμενε πολύ σοβαρή, με το χαρτί στο χέρι.

«Κύριε Άρθουρ, νομίζω πως πρέπει να το δείτε αυτό.»

Ο Χουντίνι, ο Άλφρεντ και η Μουρίτσα σταμάτησαν το παιχνίδι και ο κύριος Ντόιλ έβγαλε την πίπα από το στόμα, καθώς πήγαινε κοντά στο κορίτσι.

«Τι συμβαίνει, δεσποινίς; Προς τι τόση ανησυχία;»

«Νομίζω πως απόψε πρέπει όλοι μας να κοιμηθούμε καλά. Θα μας χρειαστεί.»

Ο σερ Άρθουρ ανασήκωσε το φρύδι, ο Χουντίνι κοίταξε ερωτηματικά τον Άλφρεντ, και η Μουρίτσα κούνησε το κεφάλάκι της έχοντας την πεποίθηση πως κάτι παράξενο συνέβαινε.

«Αύριο θα πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή, σερ Άρθουρ» ανακοίνωσε η Άγκαθα. «Κάτι πολύ σοβαρό πρόκειται να συμβεί στο τρένο: θα έχουμε μαζί μας τον Λευκό Τίγρη.»